

ΚΥΝΟΣ

ΑΞΙΟΣΗΜΕΙΩΤΟΣ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.

Πολλὰ μέχρι τοῦδε παρὰ πολλῶν ἐγράφησαν περὶ τῶν ἀγαθῶν τοῦ κυνὸς ιδιοτήτων. Εἶναι ἀληθῶς ἀναμφισβήτητον, ὅτι ὁ κύων διακρίνεται οὐ μόνον διὰ τὴν νοημοσύνην ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν πρὸς τὸν ἄνθρωπον πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν αὐτοῦ. Ἄξιον δὲ σημειώσεως εἶναι ὅτι ἄλλα εἶδη ζώων μᾶλλον τοῦ κυνὸς πλησιάζοντα τῷ ἀνθρώπῳ ὥς πρὸς τὸν σωματικὸν σχηματισμὸν, διακρινόμενα δ' ἐπίσης διὰ τὴν νοημοσύνην αὐτῶν, οὐδαμῶς κέκτηνται τὰς ἀγαθὰς ταύτας τοῦ κυνὸς ιδιότητας. Τοιοῦτοι, φέρ' εἰπεῖν, οἱ πίθηκες, οἵτινες διακρίνονται διὰ τὴν νοημοσύνην ἀλλὰ συνάμα καὶ διὰ τὴν κακίαν καὶ μνησικακίαν αὐτῶν. Ἐκ τούτου ἄρα καὶ μόνου κρίνων τις δύναται νὰ πεισθῇ, πόσον ἄλογα εἶναι τὰ ἐπιχειρήματα ἐκείνων ὅσοι ἐπὶ τῶν σωματικῶν ὁμοιοτήτων στηριζόμενοι προσπαθοῦσι νὰ παραστήσωσι τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν ἐν τῇ ζωῇ ἐμφάνισιν τοῦ ἀνθρώπου ὥς μηδόλως διαφέρουσιν τῆς τῶν ζώων. Ἀλλ' ἐὰν αἱ νοητικαὶ ἢ αἱ ψυχικαὶ ιδιότητες ὑπερτερῶσι τῶν σωματικῶν ἢ ὕλικῶν, καὶ ἐὰν αἱ τοιαῦται ιδιότητες ἀποτελῶσι κυρίως τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δημιουργίᾳ, βεβαίως ὁ κύων μᾶλλον παντὸς ἄλλου ζώου πλησιάζει τῷ ἀνθρώπῳ. Ἐκ τῆς

παρατηρήσεως ταύτης ὁρμώμενος διάσημός τις Γάλλος συγγραφεὺς ἐκ τῶν συγχρόνων, ὁ Michelet, δὲν ἐδίστασε νὰ ὀνομάσῃ τὸν κύνα candidat à l'humanité, ὃ ἐστὶν ἄξιον νὰ καταστῇ ἄνθρωπος, ἐὰν τὸ τοιοῦτον ᾗτο δυνατόν· καὶ τοῦτο οὐχὶ διὰ τὴν σωματικὴν αὐτοῦ διαμόρφωσιν, ἀλλὰ διὰ τὴν νοημοσύνην, τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν ἀνεξικακίαν αὐτοῦ, ἧς παρακατιὸν ἐκτίθεται ἀξιοσημείωτον παράδειγμα.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἕτερος Γάλλος διάσημος ἐπὶ ταῖς μυθιστορίαις αὐτοῦ, ὁ Ἀλέξανδρος Dumas, χλευάζει τὸν Michelet διὰ τὸν ὑπὲρ τῶν κυνῶν ἐνθουσιασμόν του, καὶ φθάνων εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον κηρύττεται ἄσπονδος τῶν κυνῶν ἐχθρός· τοῦτο δὲ διότι ἐδήχθη ποτὲ παρὰ κυνός, καὶ διότι οἱ κύνες ὑπόκεινται εἰς λύσσαν. Ἀλλὰ τὸ καθ' ἡμᾶς νομίζομεν, ὅτι ἐὰν ὁ Μισχελὲ ᾗναι ἴσως ὑπερβολικὸς ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν κυνῶν ἐνθουσιασμῷ αὐτοῦ, ὁ Δουμᾶς εἶναι ὑπερβολικὸς καὶ ἄδικος ἐν τῇ κατὰ τῶν κυνῶν καταφορᾷ αὐτοῦ. Καὶ ὄντως αὐτὸς οὗτος ὁμολογεῖ, ὅτι ἠρέθισε τὸν κύνα παρ' οὗ ἐδήχθη· ἡ δὲ λύσσα εἰς ἣν οἱ κύνες ὑπόκεινται εἶναι βεβαίως νόσος φοβερὰ καὶ ἐπικίνδυνος, ἀλλ' ἐνδεχομένη. Ἄδικον ἐπομένως φρονοῦμεν διὰ δυστύχημα ἐνδεχόμενον, καὶ ὅπερ λαμβάνοντες τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις δυνάμεθα ν' ἀποφύγωμεν, ν' ἀποστρεφώμεθα ζῶον νοῆμον, πιστότατον καὶ πολλάκις χρησιμώτατον εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Ἰδοὺ τί ἀναφέρει Ἀγγλος τις συγγραφεὺς, Θωμᾶς Jackson τοῦνομα, περὶ κυνός τινος τῆς Νέας-Γῆς ἐν τῷ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἐκδοθέντι συγγράμματι αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον, Our dumb companions (οἱ ἄλαλοι ἡμῶν σύντροφοι).

• Ἡ Ἀμερικανικὴ ὀλκὰς Καικιλία ἔφερε κατὰ τινα πλοῦν αὐτῆς ὠραιότατόν τινα τῆς Νέας-Γῆς (1) κύνα ὀνόματι

(1) Ἡ Νέα-Γῆ Terre-Neuve παρὰ τῶν Γάλλων καὶ Newfoundland παρὰ

Ναπολέοντα, ἀνήκοντα δὲ εἰς τινὰ τῶν ναυτῶν καλούμενον Λάγκαστερ. Ὁ πλοίαρχος Σὺρμις οὐδαμῶς ἦν εὖνους πρὸς τὰ ζῶα ἐν γένει, παράδοξον δὲ τινὰ ἀποστροφὴν ἰδίως ἡσθάνετο πρὸς τοὺς κύνας. Ἡ ἀπέχθειά του αὕτη ἡμέραν τινὰ ἐξεδηλώθη λίαν σκαιῶς. Εἰσελθόντος τοῦ Ναπολέοντος ἐν τῷ θαλάμῳ αὐτοῦ καὶ διὰ τῶν κινήσεων τῆς μεγάλης αὐτοῦ οὐράς ῥίψαντος χαμαὶ ἀπὸ τῆς τραπέζης τό τε μελανοδοχεῖον καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς ἔγγραφα, ὁ πλοίαρχος λαβὼν μάχαιραν σκληρῶς ἀπέκοψε τοῦ τάλανος ζώου τὴν οὐράν. Ὁ κύων, ὡς εἶπετο, γοερὸν ἐξέβαλεν ὠρυγμόν· ὁ δὲ κύριός του, εὐθύς ὡς ἤκουσεν αὐτόν, ἔδραμεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ πλοίου, ὅπου ἰδὼν τὴν συμφορὰν καὶ τὸν αὐτουργὸν αὐτῆς ἐρρίφθη ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ ἐπὶ τοῦ πλοιάρχου Σὺρμις καὶ τὸν ἐκύλισε κατὰ γῆς. Μετὰ τὴν πρᾶξίν του ταύτην ὁ Λάγκαστερ ἐβλήθη μὲν εἰς τὰ δεσμὰ, ἀλλὰ ταχέως ἀπελύθη αὐτῶν· ὁ δὲ πλοίαρχος Σὺρμις ἀμέσως μετεμελήθη διὰ τὴν σκληρὰν πρᾶξίν του μαθὼν ὅτι ὁ Ναπολέων εἶχεν ἄλλοτε σώσει τοῦ κυρίου του τὴν ζωήν.

Ἀλλὰ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας ὁ Ναπολέων ἐγένετο ὁ ἥρωος δραματικωτέρας σκηνῆς, ἧς ἡ ἀπλῆ ἀνάμνησις πολλάκις προὔξενησε φρίκην κατόπιν εἰς τοὺς θεασαμένους αὐτήν. Ἐν τούτοις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὸ εὐγενὲς ζῶον δὲν ἔπαυε παντάπασιν ἐκφράζον δι' ὕλακῶν τὴν ὀργήν του κατὰ τοῦ πλοιάρχου ὅσάκις οὗτος ἐπλησίαζεν αὐτό. Μάτην ὁ κύριός του

τῶν Ἀγγλῶν ὀνομαζομένη εἶναι νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ παρακειμένη τῇ Βρεταννικῇ Ἀμερικῇ. Οἱ δὲ κύνες τῆς Νέας-Γῆς εἶναι ἄριστοι κολυμβηταί, καὶ τρέχουσι μετὰ πολλῆς προθυμίας καὶ ἐπιτηδειότητος εἰς τὴν διάσωσιν τῶν πνιγομένων ἀνθρώπων, οὓς πολλάκις ἀνέλκουσιν ἐκ τοῦ βυθοῦ· παρέχουσιν ἄρα ἐν τῷ ὕδατι τὴν αὐτὴν φιλόανθρωπον ὑπηρεσίαν, ἣν οἱ κύνες τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου κατὰ τὰς Ἀλπεις ἐν Ἑλβετίᾳ οἵτινες ἐκχώνουσι τοὺς καταπλακωθέντας ὑπὸ τῆς χιόνος ὁδοιπόρους.

φοβούμενος διὰ τὴν ζωὴν τοῦ κυνός του ἐπροσπάθησε νὰ καταπαύσῃ τὰ σημεῖα ταῦτα τῆς ὀργῆς του. Εὐτυχῶς ὁ πλοίαρχος Σὺμμς ἐνδίδων φρονίμως δὲν ἠρεθίσθη οὐδὲ τῷ ἔδωκε πλέον ἀφορμὴν ἐρεθισμοῦ.

Πρωΐαν τινὰ ὁ πλοίαρχος, ἐνῶ ἴστατο ἐπὶ τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ, σφαλὼν τὸν πόδα ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ Καικιλία τότε οὐριοδρομοῦσα διήνυσεν ἀνὰ δέκα πέντε μίλια τὴν ὥραν. — « Ὁ πλοίαρχος Σὺμμς ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν! » ἀνεβόησαν ἅπαντες οἱ τοῦ πληρώματος, συνάμα δὲ ἔσπευσαν νὰ ρίψωσι τὴν λέμβον εἰς τὴν θάλασσαν ἅμα ἰδόντες κολυμβητὴν προσπαθοῦντα νὰ φθάσῃ τὸ πλοῖον ὅπερ ἀνεκώχευσε, ἀμέσως. Ἀλλὰ, μόλις τῆς λέμβου ριφθείσης, εἶδον πραγματοποιούμενον τὸν δεινότερον τῶν φόβων αὐτῶν· εἶδον δηλ. εἰς ἀπόστασιν τινα ὀπισθεν τοῦ κολυμβητοῦ προχωροῦντα πρὸς αὐτὸν τὸν φοβερώτατον τῶν θαλασσῶν ἐκείνων ἰχθὺν — μέγαν λευκὸν καρχαρίαν.

— Γλήγορα, γλήγορα, παιδιὰ, ἀλλέως θὰ φθάσωμεν πολὺ ἀργὰ, ἀνεκραύγασεν ὁ ὑποπλοίαρχος.

— Ἀλλὰ τί τρέχει; εἶπον πάντες.

Τὸ προκαλέσαν τὴν ἐρώτησιν ταύτην αἴτιον ἦν ὁ κρότος ὃν ὁ Ναπολέων προὔξενησε ριφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν. Τὸ εὐγενὲς ζῶον ταχέως ἔδραμε σχίζον τὰ ὕδατα πρὸς τὸν ἤδη σχεδὸν ἀπειρηκότα πλοίαρχον, ὅστις γινώσκων τὸν διπλοῦν αὐτοῦ κίνδυνον, μέτριος δὲ ὢν κολυμβητῆς, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀσθενῶς ἐκινεῖτο, ἐνῶ ὁ ἐχθρὸς του ταχέως ἐπλησίαζεν αὐτόν.

— Τραβᾶτε, παιδιὰ, δι' ἀγάπην Θεοῦ, ἀνεβόησε πάλιν ὁ ὑποπλοίαρχος, ἐνῶ ἡ λέμβος ἠκολούθει τὸν κύνα.

Βραδέως ὁ ἀπειρηκὼς κολυμβητῆς ἔσχιζε τὸν δρόμον του· ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἡ κεφαλὴ του ἐβυθίζετο εἰς τὰ

ὑδατα, ἐνῷ ὁπισθέν του ὁ πάταγος τοῦ ἀδδηφάγου θηρίου ἀνήγγελλεν αὐτῷ πόσον φοβερά πρὸς αὐτὸν προσχώραι.

Ἐν τούτοις ὁ Λάγκαστερ ἵστατο ἐπὶ τῆς πλώρας τῆς λέμβου, κρατῶν μάχαιραν εἰς τὴν ὑψωμένην αὐτοῦ δεξιάν, καὶ ἀλληλοδιαδόχως θεωρῶν τὸν πλοίαρχον, τὸν διώκτην αὐτοῦ καὶ τὸ πιστὸν ζῶον τὸ σῶσαν αὐτοῦ ἄλλατε τὴν ζωὴν. Τὸ βλέμμα τοῦ ναύτου εἶχε τότε ἀτενές τι καὶ ἀποφασιστικὸν πείθον τοὺς πάντας, ὅτι ἐὰν ὁ κύων ἐγίνετο τοῦ καρχαρίου βορά, ὁ Λάγκαστερ θὰ ἐξεδικεῖτο, εἰ δυνατὸν, τὸν θάνατόν του, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας του ζωῆς.

— Τί κολυμβητής! ἀνεβόησαν οἱ ναῦται μετροῦντες τὴν ταχύτητα τοῦ ζώου.

— Χωρὶς ἄλλο ὁ καρχαρίας θὰ καταπίῃ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον, ἢ καὶ τοὺς δύο, ἐὰν δὲν κάμωμεν ὅλα τὰ δυνατά μας.

Ἡ σκηνὴ δὲν διήρκεσε πολὺ. Πρὶν ἢ ἡ λέμβος δυνηθῇ νὰ φθάσῃ τὸν κύνα, ὁ παρμεγέθης καρχαρίας ἔφθασεν εἰς ἀπόστασιν μῆκους τριῶν κωπῶν ἀπὸ τοῦ πλοίαρχου, καὶ στραφεὶς αἰφνης (1) ἐπὶ τῶν νώτων του, ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τοῦ πνιγομένου ἀνθρώπου καὶ νὰ τὸν ἀρπάσῃ διὰ τῶν μεγίστων

(1) Ὁ καρχαρίας ἔχει τὸ φοβερόν του στόμα εἰς τὸ κατώτατον μέρος τῆς μεγάλης αὐτοῦ κεφαλῆς, ἣτις ἀποτελεῖ σχεδὸν τὸ τρίτον τοῦ σώματός του· διὸ ὡσάκις θέλῃ νὰ συλλάβῃ τὴν λείαν του ἀναγκάζεται νὰ στραφῇ ὑπτίως, καὶ ἐκ τούτου ὠφελοῦμενοι οἱ τάλανες ἰχθύες, οὓς ὁ φοβερὸς οὗτος τῶν θαλασσῶν τίγρις καταδιώκει, κατορθοῦσι πολλάκις νὰ διαφεύγωσι. Καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, Ἄγγλος τις συγγραφεὺς παρατηρεῖ, βλέπομεν τὸν δάκτυλον τῆς θείας Προνοίας, ἣτις οὕτως σοφῶς ἐρρύθμισε τὰ πάντα ἐν τῇ δημιουργίᾳ, ὥστε εὐρίσκομεν ἐν αὐτῇ τῇ φύσει τὸ ἀλεξιτήριο ἀπὸ τῶν περιστοιχούντων ἡμᾶς κακῶν. Καὶ ἀληθῶς ὑπάρχουσι τὰ θηλητήρια, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ τὰ ἀντίδοτα αὐτῶν· φοβερόν εἶναι τὸ θῆγμα τοῦ ὄφεως κροταλίου, ἀλλ' ὁ κρότος ὃν προσενεῖ κινούμενος διὰ τῆς οὐρᾶς αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ εἰς τὰ τυγχάνοντα πλησίον αὐτοῦ ζῶα· ταχύτατος καὶ φοβερώτατος εἶναι ὁ καρχαρίας, ἀλλ' ἔνεκεν τῆς φυσικῆς αὐτοῦ διαμορφώσεως πολλοὶ τῶν καταδιωκομένων παρ' αὐτοῦ ἰχθύων ἢ τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὸ προκείμενον παράδειγμα, κατορθοῦσι νὰ διαφεύγωσιν.

του σιαγόνων, αἵτινες ἤδη ἐδείκνυνον τοὺς μακροὺς καὶ τριγωνοειδεῖς αὐτῶν ὀδόντας.

Ἡ ἀγρία τοῦ πλοιάρχου κραυγὴ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἡ κρίσις ἐφθασεν. Ἀλλ' ἤδη ὁ Ναπολέων, οἷονεὶ νέας λαμβάνων δυνάμεις, ἐφθασεν ἐπίσης, καὶ ἄγριον ἀφείς ὠρυγμὸν, ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς λαμπούσης τοῦ καρχαρίου κοιλίας, καὶ ἐνέπηξε τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ εἰς τὰς σάρκας τοῦ θηρίου, ἐνῶ ἡ λέμβος ταχέως ἐπλησίαζεν αὐτούς.

— Ἐσώθη, ἐὰν ἔχωμεν τὴν μιστὴν γληγοράδα αὐτοῦ τοῦ σκύλου, ἀνεβόησεν ὁ ὑποπλοίαρχος, ὅτε οἱ πάντες εἶδον τὸ ἀδ-
δηφάγον θηρίον φρικτῶν ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ μετὰ πόνου συ-
στρεφόμενον καὶ σφαδάζον, τὸν δὲ κύνα κρατούμενον στερρόως
διὰ τῶν ὀδόντων ἀπὸ τῆς κοιλίας, καίτοι ὑποβρύχιον ἤδη
γενόμενον.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐφθασεν ἡ λέμβος· ὁ δὲ Λάγκαστερ τὴν μάχαιραν ἔχων εἰς τοὺς ὀδόντας ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ἐκεῖ ὅπου ὁ πλοίαρχος ἄρτι βυθισθεὶς εἶχε γείνει ἄφαντος. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ κύων ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν· ἀμέσως δὲ μετ' αὐτὸν ὁ Λάγκαστερ κομίζων τὸ ἀναίσθητον τοῦ πλοιάρχου σῶμα.

— Πάρετέ τους καὶ βάλ' τέ τους καλὰ μέσα, ἀνεφώνησεν ὁ ὑποπλοίαρχος· διότι ὁ φίλος (ὁ καρχαρίας) ἐτοιμάζεται καὶ διὰ δεύτερον πρόγευμα.

Αἱ διαταγαὶ του ἐξετελέσθησαν παραχρῆμα· τὸ δὲ θαλάσσιον τέρας ἀναδύσαν ἀπεκρούσθη ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου πατάξαντος αὐτὸ διὰ τῆς κώπης εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. ὤρμησεν οὐδὲν ἥττον καὶ πάλιν, ἀλλὰ πολὺ ἀργά, κατὰ τινα δευτερόλεπτα, ἢ ὥστε νὰ δυνηθῇ ν' ἀρπάσῃ τὸν μηρὸν τοῦ πλοιάρχου, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ σῶμά του ἀνεσύρετο ἐντὸς τῆς λέμβου. Ἀποτυχὼν

καὶ τὴν δευτέραν φορὰν ὁ καρχαρίας ἐβυθίσθη, καὶ δὲν ἀνεφάνη πλέον, ἀλλ' ἀφῆκε γραμμὴν αἵματος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, τεκμηριοῦσαν τὸ δεινὸν τοῦ ἐπενεχθέντος αὐτῷ τραύματος ὑπὸ τοῦ κυνός.

Ἡ λέμβος ἔφθασεν ἤδη εἰς τὴν ὀλκάδα, καὶ μετ' οὐ πολλὰς ὥρας ὁ πλοίαρχος ἐφάνη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἀσθενὴς εἰς ἄκρον, ἀλλ' εὐγνώμων πρὸς τὸν γενναῖον Ναπολέοντα διὰ τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, πικρῶς δὲ θρηνῶν τὴν σκληρὰν πράξιν του τὴν ἀκρωτηριάσασαν αὐτὸν διὰ παντός.

— Θὰ ἔδιδον τὴν δεξιάν μου χεῖρα, ἀνέκραξε θωπεύων τὸν παρ' αὐτῷ ιστάμενον Ναπολέοντα, εἰς τὴν ἡδυνάμην νὰ ἐπανορθώσω τὴν βλάβην ἣν προὔξენσα εἰς τὸν λαμπρὸν τοῦτον φίλον. Λάγκαστερ, προσέθηκεν, ἤδη ἐξεδικήθης, ὡς καὶ αὐτὸς οὗτος, ὅστις ἔλαβεν ἐκδίκησιν ἀληθῶς χριστιανικὴν· ἀλλὰ δι' ἐμὲ τοῦτο θὰ ᾔηναι πηγὴ θλίψεως καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν. »

Ὡ! πόσον ὀλίγοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν Χριστιανῶν σήμερον, ἃς τὸ ὁμολογήσωμεν, δεικνύουσι τοιαύτην χριστιανικὴν ὄντως ἀνεξικακίαν πρὸς τοὺς κακώσαντας αὐτοὺς, τοιαύτην ἀγάπην πρὸς τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν (1)!

(1) Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ὅσον οἱ κύνες εἶναι ἀφωσιωμένοι καὶ εὐγνώμονες πρὸς τὸν ἄνθρωπον, τοσοῦτον αἱ γαλαῖ, καίτοι χρήσιμοι ἐνίοτε αὐτῷ, εἶναι ἀδιάφοροι καὶ πολλάκις ἀγνώμονες. Διὰ τοῦτο συνηθέστατα ἀκούομεν περὶ ἀνθρώπων σωζομένων παρὰ κυνῶν, καὶ οὐδαμῶς δι' αὐτὸ ἀποροῦμεν, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας θεωροῦμεν τοῦτο φυσικώτατον καὶ τακτικώτατον, ὅσον ἐκτακτος, ὡς ἡ ἀνωτέρω ἐκτεθειμένη π.χ., καὶ ἂν ᾔνοι ἡ περίπτωσις· ἀλλ' οὐδέποτε σχεδὸν ἀκούομεν περὶ ἀνθρώπων σωθέντων παρὰ γαλῶν. Ἐν δὲ τούτοις φαίνεται ὅτι ὁ κανὼν ἔχει καὶ ἐξαιρέσεις, καὶ ὅτι ὑπάρχουσι καὶ τινες αὐτῶν ἔχουσαι τοιαῦτα πρὸς τὸν ἄνθρωπον αἰσθήματα. Οὕτως, ἐνῷ τὸ ἀνωτέρω ἀρθρίδιον εὗρίσκετο ὑπὸ τὰ πιστήρια, ἀνέγνωμεν τὸ ἐξῆς ἐν τινι Γαλλικῇ τῶν Παρισίων ἐφημερίδι. Ὁ Κ. Β.,... πλούσιος ἰδιοκτήτης ἐν Ἀντουερπίᾳ τῆς Βελγικῆς, ἔχων δὲ παρὰ τῇ πόλει ταύτῃ ὠραίαν ἐπαυλιν, εἶχε μεταβῆ ἐκεῖ πρὸς διασκέδασιν μετὰ τῆς αὐτοῦ οἰκογενείας. Ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ, παιδίον πέντε ἢ ἐξ ἐτῶν, ἐπαιζε παρὰ τὸ ἄκρον χάνδακός τινος μετὰ τοῦ προσφιλοῦς αὐτῷ αἰλούρου, ὅστις εἰς μόνον αὐτὸν

κατ' ἐξαίρεσιν δὲν ἐπεδαψίλευε τὰς διὰ τῶν ὀνύχων αὐτοῦ δυσαρέστους θωπείας. Παῖζον δὲ τὸ παιδίον ἠθέλησε νὰ διαβῇ τὸν χάνδακα ἐπὶ τῆς λεπτῆς σανίδος ἥτις ἐχρησίμευεν εἰς διάβασιν. Ἀλλὰ σφαλὼν τὸν πόδα ἔπεσεν εἰς τὸ βορβορῶδες καὶ βαθὺ τοῦ χάνδακος ὕδωρ, ὅπου ἀναμφιβόλως θὰ ἐπνίγετο. Ἀλλ' ὁ αἴλουρος μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης τὸ γένος αὐτοῦ εὐκίνησias, εὐθύς τοὺς μὲν ὀπισθίους αὐτοῦ πόδας ἐνέπηξεν ἐπὶ τῆς σανίδος, τοὺς δὲ ἐμπροσθίους βυθίσας εἰς τὸ ὕδωρ συνέλαβε καὶ ἐκράτησεν οὕτως αὐτὸ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν· σύναμα δὲ διὰ φωνῶν γοερῶν, οἰκείων τοῖς αἰλούροις, ὥς οἱ πάντες καλῶς γινώσκομεν, ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ κηπουροῦ ὅστις εἰργάζεται εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν. Ὁ δὲ αἴλουρος βλέπων αὐτὸν πλησιάζοντα ἠϋξήσε τὰς αὐτοῦ φωνάς· καὶ ὅτε τὸ παιδίον ἀνασυσθὲν ἐκ τῆς τάφρου παρεδόθη εἰς τὸν πατέρα, ἐξέφρασε τὴν αὐτοῦ χαρὰν διὰ γοργῶν πηδημάτων.

A. M.